

"Haarlem een culturele ramp? Ik dacht toch van wel! U niet dan?"

Haarlem een culturele ramp? Ik dacht toch van wel! U niet dan? (Deel 1)

Afscheid nemen van misfits, sukkels, losers, dronkelappen, flat bewoners, flatliners en displaced people kostte mij geen enkele moeite mei 1967!

Vandaag kreeg ik een beledigende brief vol onzinnige mededeling over mensen die ik niet eens ken-het kan toch ook niet missen-uit Haarlem.

Het mailadres is inmiddels door mij geblokkeerd. De afzenders niet meer welkom.
De omgangsvormen in Kennemerland zijn Gotsijdanck de mijne niet!

DE KATTENSCHOPPER UIT ZANDVOORT DAT EX-NSB DORP

Neem nou de uit Zuid Afrika afkomstige katten schopper en zijn grijze spitsmuis. Alleen geïnteresseerd als ex-slagersechtbaar in varkens, koeienkuten, vreten, drinken, feest vieren en lallen/lullen met oninteressante gevoelsgenoten-hun God is hun buik zoals de Heilige Schrift zo ironisch zegt.

Zij vormen zinnen van hooguit drie woorden waarin de primaire levensbehoeften kunnen worden uitgedrukt, schoffelen verdoezeld rond, liefst in smoking gekleed als VVD stemmers en hebben dus ook niets mede te delen, nergens interesse in behalve andermans poen, een patserige benzine slikker, in dat milieutje uiteraard een BMW of tweedehands Mercedes en kunnen nauwelijks uit hun woorden komen, volgens kennissen is de wazige heer des huizes ook nog stevig aan de drank! Gotsalmetruttenbollen! Tel uit je winst.

Menigeen weet van geen maat houden. Ik heb daar geen achting voor! Ik heb als gematigd drinker en verstandige kunstariest (ondanks alles met al zijn superieure geniale talenten toch heel eenvoudig en oprecht gebleven) wat moeite met zuiplappen en vooral met nobodies die pretenties koesteren die niet waar gemaakt worden.

Het Haarlemse volkje is not my cup of tea, een enkele uitzondering daar gelaten. Ik heb er wèl compassie mee, diepe compassie en op dat kompas wil ik varen en mijn eigen baan trekken, door alle bochten gaan, over vluchtheuvels razen boven de maximum snelheid om door alle bedijkingen heen te breken en over andermans grenzen te spoelen als een tsunami!
Een Fred van der Wal gaat door, even dubbel klutsen, plankgas en weg spuiten!
Allemaal waar gebeurd en gratis en toch voor niks, zoals het ook hoort in mijn non profit visie.
Zal even een voorbeeld geven? Weet U ook waar U aan toe bent! Ik draai U geen rad voor oegen! Poen of status? Goed voor kroegtijgerinnen met parasitaire inslag!
Voorbeeld? U vraagt; wij draaien!

Koopt een voor de derde keer pas gehuwd middelbaar Haarlems stel de vorige zomer een strand schilderij van mij, denk ik: effe niet lullig doen, één betalen, twee halen, laat ik mij van mijn royale kant zien, dus geef ik ze er nog eentje kado bij alsof het niks is!

Enige dankbaarheid? Niks hoor!

Ik kreeg me gisteren toch een ellenlange kutbrief van de beroepswerkeloze vrouwelijke helft van het stel, een alcoholica waar de honden geen brood van lusten met allerlei niet ter zake doende verwijten en argumenten, ondertekend door haar zelf en haar volgzame echtgenoot, die op alles Ja en Amen zegt als verwaarloosbare factor.

Hij is ambtenaar bij een of ander ministerie en gewend afgeblaft te worden door zijn chef. Zij is kettingrookster en ligt om tien uur des ochtends al laveloos op de bank met een fles sterke drank en een stapel Glossies.

Mij rest dan niets anders dan onmiddellijk hun mailadres te blokkeren en een mailtje te sturen dat ik de aanvankelijk zo aangename kennismaking naar aanleiding van één en ander maar liever niet voort zet en ze niet meer welkom zijn met hun onappetijtelijke aan- en inhang. Ik houd niet van halve maatregelen; het is met kennissen Ja of Nee en geen ellenlang gesijk, daar ontbreekt mij de tijd voor.

Ik ben van half zeven 's ochtends tot elf uur 's avonds aan het werk, dat kunnen beroepsluiwammes uit Haarlem niet begrijpen. Zit ik enige tijd geleden in de tuin van Haarlemse kennissen op een zestien kilometer afstand van mijn huis in de Bourgogne. Vertelt de vrouw des huizes dat ze volgende jaar vervroegd uit treedt met een goede regeling. Prima, niks op tegen. Integendeel. Vraag ik haar met het glas koele witte wijn in de hand wat ze dan met al haar vrije tijd gaat doen.

Ze valt uit haar rol van droevig ogende, dociele huisvrouw en snauwt als een viswijf mij toe: "Wat doe jij eigenlijk met al je vrije tijd?"

Ik antwoord niet en glimlach om mijn ergernis te verbergen. Ik hoef mij niet te verdedigen. Per week werk ik meer dan honderd uur. In Haarlemse artiestenkringen is het echter normaal om de hele dag te niksen. Ze weet niet beter. Ik sta op om zes uur, uiterlijk half zeven. Werk dan eerst mijn vier weblogs bij en beantwoord mails. Aan beide activiteiten besteed ik dagelijks een uur of acht. Mijn beeldend werk neemt ook een aantal uren per dag in beslag.

Bovendien is het in The Silver Sixties met de Haarlemse kroegtijgers te vaak herrie en onmin geweest om er langer dan één minuut bij stil te staan. Haarlem is een culturele ramp. Vrienden heb ik er nooit gehad en zal ik aldaar nooit krijgen. Zo is het goed. In artistieke kringen -en wat daar rondom heen hangt met hun inhang en aanhang- heerste een slappe mentaliteit onder die van oorsprong Kaninefaten, kippen- en konijnnenekers dus en het zijn beslist geen geiten neukers, want alles wat groter is dan hun pi(n)k deinzen kultuurdragers in Haarlem voor terug.

Een goed besluit om mei 1967 daar weg te gaan met een rijksdaalder op zak naar Amsterdam maar wel per eerste klas Nederlandse Spoorwegen want ik ben niet voor een dubbeltje geboren.

Ik ben voor het eerst in 2007 weer eens in Kennemerland op oriëntatiebezoek gegaan bij de nu zeer beminnelijke, succesvolle animatiefilmer Gerrit en zijne chtegnote Cilia die hun woning in het centrum van Haarlem op magistrale wijze hebben laten verbouwen en dan overdrijf ik niet.

In de silver sixties waren al die fluwelen Haarlemse kunsttjestjes zoontjes of dochters van rijkelui, chirurgen, tandartsen, groot-industriëlen, die naar de kunst academie gingen met de Porsche onder hun reet om een gestoofde pruim of warme ballen te houden, omdat ze voor een echt beroep niet geschikt waren.

Lulletjes rozewater uit Aerdenhout, Heemstede, Bloemendaal en Santpoort die in het eerste jaar van de kunstnijverheidsschool al snel aan de drank en drugs raakten en werden leeg geschud door geraffineerde kroeghoeren. Ik heb dat soort provinciale kunsttjesten ontmoet in The Horse Club en walgend afscheid genomen in 1967. De soul muziek die ze daar elke avond draaien vond ik ghetto geschreeuw. Die artistieke teven uit de Horse Club met hun dubbel E cups zitten nu allemaal op een hofje in Haarlem voor alleenstaande dames te kutbikken van een bijstandsuitkering of met hun duimen te draaien tussen hun grote schaamlippen, die daar door ontzettend gaan uitlubberen. Hangkutten!

Het kwaad straft zichzelf en zo hoort het ook. Eens kijken wie het 't langst uit houdt!

De overlijdensberichten regenen hier binnen uit het benauwde Holland met zijn kunstkabouters uit Haarlem. Heel wat overgesubsideerde Kennemer kunstmakers hangen zichzelf uit onvrede op in het atelier of rijden frontaal tegen een tegenligger op. Bloedsport.

Blij dat ik trouwens geen oto rij! Net als Jack Kerouac en Remco Campert!

Die houden wij er in!

© januari 2011, fredvanderwal, BasicPublishing.nl